

1

Mám nervy nadranc. Netuším proč, vím, že dělám správnou věc, ale stejně jsem jako pitomý uzlíček nervů. Jsem tu sama; dnes moje první a pravděpodobně i poslední zřídka věc tichá plná zamyšlení. Na tenhle kousíček ukradeného času jsem čekala. Potřebuju ho jenom pro sebe, potřebuju vstřebat tu radikální změnu, kterou podstupuju. Uvědomuju si, že takové okamžiky budou od tohoto dne nejspíš vzácností.

Od mého svatebního dne. Ode dne, kdy se tomuto muži zaslíbím na zbytek života – ne že bych k tomu potřebovala kus papíru nebo kovový kroužek na prstě, na rozdíl od něj. To je taky důvod, proč si ho беру pouhé dva týdny poté, co přede mnou poklekl na terase *Lussa*. To je důvod, proč sedím ve svatebních šatech na pohovce v jednom ze soukromých apartmá Panského sídla – toho apartmá, ve kterém mě Jesse zahnal do úzkých před všemi těmi týdny – a snažím se dát do kupy.

Vdávám se v Panském sídle. Největší den mého života se odehrává v luxusním sexuálním ráji mého pana Majitele. Nemám nervy na pochodu jenom kvůli tomu, že jsem nevěsta. Mí rodiče, bra-

tr i členové širší rodiny se všichni potloukají prostorami Jesseho takzvaného venkovského útočiště. Courají po budově a obdivují její okázalou honosnost. To je důvod, proč jsem dvojitě dveře vedoucí do skupinové místnosti zajistila pětikilovým zámkem. Kontrolovala jsem ho milionkrát a osobně jsem se dvakrát ujistila, že jsou ze soukromých pokojů odstraněny všechny dřevěné dekorace ve tvaru křížů a zavěšené mřížové konstrukce. Opakovaně jsem si vzala do parády zaměstnance sídla. Jesseho ubohý personál musel strpět mé neúnavné peskování a neustálé připomínání, že mí rodiče vůbec nic netuší. Všichni se mi snaží vyhovět, jenom obracejí oči v sloup a povzbudivě mě hladí po rameni nebo mi věnují účastný pohled, ale stejně se necítím o moc líp. O mužské členy své rodiny takový strach nemám – všichni stojí u baru a opouštějí ho jenom tehdy, když zavelí příroda, ale máma a teta jsou zcela jiný případ. Máma se svou zálibou v přepychu křepčí po celém sídle a najednou je z ní průvodkyně, která s nadšením demonstruje, jak skvostné je Jesseho panství. Přála bych si, aby to nedělala. Přála bych si, aby se připojila k tátovi u baru. Ráda bych jí přilepila zadek k barové stoličce a lila do ní *Mariovy Mistrovské Míchané* celý den a celou noc. Tohle je další stres, který zrovna ve svatební den nepotřebuju, ale když mě můj vyzývavý a neurotický narozeninový oslavenec obklopil svou tvrdou, hřejivou silou a zalehl mě na terase, souhlasila jsem – ani nebylo třeba, aby mé rozhodnutí podpořil šukáním.

Vím, že se o všechno postaral. Panské sídlo skutečně vypadá jako exkluzivní místo určené k rekreaci, ale taky vím, co se nachází o patro výš... Všechny ty postele mi právě tančí nad hlavou, jako by byly osamělé, což pravděpodobně jsou. Sídlo bylo poslední dva dny uzavřené kvůli přípravám. Jesseho to stálo pěkný balík peněz, musel uhradit ušlý zisk z členských poplatků.

Touhle dobou už budu stejně nepopulární u mužského osazenstva sídla jako u ženského. Všichni mě musí nenávidět – ženy kvůli tomu, že jsem jim vyfoukla pana Majitele přímo před nosem, a teď i muži kvůli tomu, že jsem je připravila o jejich oblíbené sexuální hrátky.

Vzhlédnu ke stropu a zakroužím rameny, abych z nich uvolnila část narůstajícího napětí. Nepomáhá to. Jsem zkrátka šíleně nervózní. Zvedám se z polohy vleže a přecházím k zrcadlu, kde zírám na svůj odraz. Navzdory pocitu stísněnosti vypadám svěže, zářím, i když mám jenom lehké a přirozené líčení. Phillipe odvedl skvělou práci. Mé tmavé vlasy se lesknou jako nikdy dřív a volně splývají v působivých dlouhých vlnách, které jsou na jedné straně lehce sepnuté bohatě zdobeným hřebínkem. Jesse miluje, když mám rozpuštěné vlasy.

A taky miluje, když nosím krajky. Otáčím se ke dveřím, kde visí mé šaty, očima hltám nekonečnou záplavu krajek – množství krajek posetých tu a tam shluky drobných perliček. Musím se usmát. Tohle mu vyrazí dech. Jednoduché svatební šaty s decentními ramínky, vykrojenými zády a útlým pasem dostanou mého boha na kolena. Nenápadná elegance. Slonovinová krajka mi v nich splývá přes zadek, obepíná mě kolem stehen a rozprostírá se kolem mě po podlaze v okruhu metru všemi směry. Opravdu velké množství krajek. Zoe z Harrods se jimi vyznamenala. Doslova mě stvořila, a to až do posledního detailu, kterým jsou jednoduché slonovinové lodičky. Žádná extravagance, prostě klasické jehly od Christiana Louboutina.

Natahuju se pro mobil na nočním stolku. Je poledne. Musím se přichystat. Za hodinku se setkám s Jessem v zimní zahradě a zaslíbím se mu, oficiálně stvrdím slib, který jsem mu dala. Žaludek se mi otáčí o tři sta šedesát... Už zase.

Svlékám ze sebe župan, navlékám si kalhotky a sahám po slonovinovém krajkovém korzetu bez ramínek, který si oblékám, vytahuju si ho nahoru přes břicho a upravuju si záňadří. Košíčky mi taktak zakrývají dokonale okrouhlou modřinku na prsu. Moji značku.

Ozývá se tiché zaklepaní na dveře. Okamžik rozjímání se naplnil. „Ano?“ odpovídám, přes prádlo si znovu nasazuju župan a přecházím pokoj.

„Avo, zlatíčko, jsi oblečená?“ Je to máma.

Otevírá mě jí. „Jsem a potřebuju tvou pomoc.“

Protahuje se dovnitř a zavírá za sebou dveře. Vypadá úchvatně; vůbec se nedrží tradičního pojetí oblečení matky nevěsty, kterým bývá kostýmek s kloboukem. Místo toho polichotila své udržované figuře pěknými saténovými šaty perleťové barvy. Krátký účes s patkou má ozdobený pérem a perlovým přičeskem.

„Promiň, holčičko. Jenom jsem ukazovala tetičce Angele lázně. Myslím, že se bude ptát Jesseho na členství. Byla naprosto uchválena. Vztahuje se vlastně členství na lázně a tělocvičnu, nebo jsou jenom pro hosty?“

Okamžitě zcepením. „To je jenom pro hosty, mami.“

„Aha, ale jsem si jistá, že pro rodinu udělá Jesse výjimku. Tví prarodiče by si mysleli, že jsou v Buckinghamském paláci. Pokoj jejich duši.“ Pokouší se mi upravit vlasy, ale já její neklidné ruce odstrkuju. „Už ses nasoukala do spodního prádla?“ přejíždí čokoládovým pohledem nahoru a dolů po mém těle zahaleném v županu. „Je skoro načase.“

Znovu si župan sundávám a odkládám ho na postel. „Nasoukala, ale potřebuju, abys mi to utáhla.“ Obracím se k ní zády a přehazuju si vlasy přes rameno. Dva týdny mi Jesseho ruce vtíraly krém do zad, aby smazaly všechny stopy po bičování. Fyzické stopy zmizely, ale duševní mi zůstanou vryté v paměti navždy.

„Aha, ukaž.“ Postupně mi zapíná všechny háčky a očka. „Měla bys vidět zimní zahradu. Je naprosto úžasná. Ty máš takové štěstí, že se můžeš vdávat na tak nádherném místě. Ženy zastavují nemovitosti, aby si mohly dovolit takové prostory.“

Jsem ráda, že mi nevidí do tváře, protože by spatřila bolestně nejistý výraz. „Já vím.“ Viděla jsem zimní zahradu, opravdu vypadá úžasně – Tessa, naše svatební koordinátorka, na to osobně dohlédla, jenomže tady každý kout sídla vyzařuje luxus – svatba nesvatba. Já sama jsem se na přípravě vlastních vdavek podílela jen velmi málo. Jesse mi Tessu představil den poté, co jsem souhlasila, že si ho vezmu, což mi tak trochu napovědělo, že si ji můj vzdorovitý muž vybral sám, aby nám svatbu zorganizovala – tu svatbu, kterou jsme měli nejdřív prodiskutovat spolu jako dva dospělí lidé. Jak příhodné, že Panské sídlo náhodou vlastní licenci na pořádání svateb. Radši jsem se ani nezeptala, jak k ní přišlo. Jediné, co jsem pro svatbu udělala já, byla návštěva u Zoe, abych si vybrala šaty. Neprodělala jsem žádný stres spojený s plánováním, jenom ten s místem pořádání.

„Tak.“ Máma si mě otáčí k sobě a dává mi vlasy zpátky přes rameno. Zamyšleně se na mě zadívá a já vím, co přijde. „Miláčku, může ti maminka dát dobrou radu?“

„Ne,“ odpovídám rychle a nasazuju drobný úsměv.

Oplácí mi ho a usazuje mě na kraj postele. „Jakmile budeš manželkou, staneš se krkem, který ovládá mužovu hlavu.“ Láskyplně se usměje. „Nech ho, aby si myslel, že je po jeho, dopřej mu pocit, že bez něj nedokáže žít, ale nikdy nedopust, aby tě připravil o tvou nezávislost nebo identitu, zlato. Muži zkrátka potřebují, aby jim někdo masíroval ego,“ lehce se uchechtne. „Rádi si myslí, že mají ve vztahu navrch, a je na nás, abychom jim v to dovolily věřit.“

Náznakem zavrtím hlavou. „Mami, to není nutné.“

„Ale je,“ trvá na svém. „Muži jsou komplikovaná stvoření.“

Odfrknu si. Nemá ani páru o tom, jak komplikované *stvoření* je ten můj. „Já vím.“

„I když se tváří, že jsou silní a mužní, bez nás jsou slabí!“ Přitahuje si k sobě můj rudnoucí obličej. „Avo, já vidím, jak moc tě Jesse miluje, a oceňuju jeho otevřenost, s jakou dává své city najevo, ale nezapomeň, kým jsi. Nedovol mu, aby tě změnil.“

„On mě nezmění, mami.“ Tenhle rozhovor mi vůbec nedělá dobře, i když jsem s ním počítala. Naši s námi zůstali ještě dva dny po Jesseho žádosti o ruku a jsou zpátky v Londýně už od středy, takže na vlastní oči viděli, jak se ke mně Jesse chová, samozřejmě bez odpočítávání a nejrůznějších druhů sexu. Nicméně se stali svědky naší spalující chemie, neustálého dotýkání se a projevů náklonnosti. Jejich tiché pozorování nezůstalo bez povšimnutí. Tedy já ho zaznamenala. Jesse to nevnímá. Ne, to není přesné, on si toho nevšímá a já mu to rozmlouvat nebudu. Toužím po našem nepřetržitém kontaktu stejně jako on.

Máma se pousměje. „Chce o tebe pečovat a dal celkem jasně najevo, že jsi pro něj velmi důležitá. Jsme s tátou moc šťastní, že sis našla muže, který tě tolik miluje a dal by pro tebe ruku do ohně.“

„Taky ho miluju,“ řeknu tiše. Upřímnost máminých slov mi svírá hlasivky a trochu rozechvívá hlas. „Prosím tě, nedojímej mě. Zničilo by mi to make-up.“

Sevře mi obličej do dlaní a vtiskne mi pusou. „Jasně, necháme těch emocionálních řečiček. Prostě nikdy nedělej nic, co bys nechtěla. Všimla jsem si, že dokáže být pěkně přesvědčivý.“ Tomu už se zasměju a máma taky. Přesvědčivý? „Je taková škoda, že tu s námi nemůže být i jeho rodina,“ povzdychne si.

Lehce sebou trhnu. „Vždyť jsem ti říkala, že žijí v zahraničí. Stejně si nejsou moc blízcí.“ Důvody nepřítomnosti Jesseho ro-

diny jsem jenom mlhavě naznačila, velice mlhavě. Postačila mi k tomu historka, kterou mi Jesse předložil, když jsme se poznali. Je dokonale uvěřitelná.

„Ach, ty peníze,“ zahlubá se. „Způsobují víc rodinných neshod než cokoliv jiného.“

„To jo,“ souhlasím. A k tomu ještě vykřičené domy a zhýralí strýčkové.

Přerušuje nás další zaklepaní na dveře a máma mě nechává sedět na posteli, aby otevřela. „No jo, to bude Kate,“ zabručí.

„Mám pití! Páni, Elizabeth, vám to ale sluší!“ Katein hlas proniká do pokoje dřív, než do něj kolem mámy vtrhne jeho nositelka a sjede mě rozzářenýma modrýma očima. „Ty ještě nejseš oblečená?“ diví se a odkládá tác na dřevěnou komodu. V hedvábných šatech barvy slonoviny vypadá skvěle, dlouhé kadeře tvoří kolem jejího bledého obličejce ohnivou auru – je mou jedinou družičkou, ale vydá za deset.

„Už je načase.“ Zvedám se a znovu si upravuju prsa v podprsence.

„Na, jedno je pro tebe,“ strká mi před obličej sklenici s růžovou tekutinou.

„Moje řeč, to musíš zkusit!“ vyhrkne máma, zavírá dveře a honem si jde vzít svůj drink. Dlouze z něj upije a blaženě vydechne. „Bože, ten malý Ital ví, jak udělat dámu šťastnou.“

S pohledem na sklenici, která se přede mnou vznáší, zavrtím hlavou. „Díky, já si nedám.“ Nechci Jesseho provokovat alkoholickým dechem.

„Srovná ti to nervy,“ nedá se Kate. Bere mě za ruku a vkládá mi do ní sklenici. „Pij.“

Ví, proč jsem nervózní. Také ji jsem poslala zkontrolovat visací zámek a soukromé pokoje snad milionkrát. Se zdviženým obočím

ukáže bradou na sklenici a já se podvoluju a nervózně usrkávám *Mariův Mistrovský Míchany*. Chutná stejně mistrovsky jako vždy, ale momentálně mě nedokáže uklidnit žádné množství alkoholu.

„Kde je Jesse?“ ptám se a odkládám pití. Neviděla jsem ho od včerejšího večera. S ohledem na mámin tradiční přístup jsem trvala na tom, abychom noc před svatbou strávili odděleně. Od-mítal se hnout z mého pokoje, dokud nebylo minutu před půlnocí, a stejně pak odcházel s pořádně nafouklou pusou, až když nám máma zabušila na dveře. Viděla jsem na něm, že by na ni nejradši vyjel, ale překvapivě se vzdálil bez většího povyku. Jenom se na ni mračil, když ho vyprovázela ven.

„Myslím, že se připravuje.“ Kate do sebe obrací celý *Mistrovský* náraz.

„Katie Mathewsová, trochu zpomal!“ napomíná ji máma a bere jí sklenici z ruky. „Na tohle máš celý den.“

„Pardon.“ Kate se na mě nenápadně uculí. Víím, proč si dopřává tak brzy. Její důvod se jmenuje Sam a Dan pohromadě.

„A co táta s Danem?“

„U baru, Avo. *Všichni* muži jsou u baru,“ zdůrazní Kate slovo všichni.

„Všichni?“ ověřuju si. „Jako všichni včetně Sama?“

Kate na mou nárážku souhlasně přikývne. „Ano, všichni muži kromě Jesseho, ale včetně Sama... a Dana.“

Soucitně stáhnou obličej. Dnešek pro ni bude tvrdým oříškem. Dan odložil návrat do Austrálie, aby se mohl zúčastnit mé svatby, ale od večera, kdy mě Jesse požádal o ruku, toho moc nenamluvil. Ani nemusel. Je zjevné, že bojuje s tím, jakým směrem se ubírá můj život, i s blízkostí Kate, zvlášt v přítomnosti bezstarostně ne-všímavého Sama. Kate taky bojuje, i když se snaží vypadat nezú-častněně.

„No tak,“ tleskne Kate. „Budeš se oblíkat, nebo projdeš uličkou takhle? Jsem si jistá, že by to ženichovi nevadilo.“

Musím se na svou zapálenou kamarádku usmát. Na rozdíl od mámy zná Jesseho slabost pro krajky. „Radši se oblíknu.“ Vybaluju lodičky z hedvábného papíru, nazouvám si je a hned jsem o nějakých dvanáct centimetrů vyšší. „Tak.“ Zhluboka se nadechnu a vyrážím ke dveřím, kde na mě čekají svatební šaty. Zastavuju se u nich a vychutnávám si jejich výjimečnou krásu.

„Možná by sis měla odskočit, než tě do nich oblékneme,“ navrhuje máma, když zůstane stát vedle mě. „Teda, Avo, v životě jsem nic takového neviděla.“

Souhlasně zamručím, očima přejíždím nahoru a dolů po celé jejich délce. „Já vím. A máš pravdu, potřebuju na malou.“ Nechávám mámu obdivovat šaty a vydávám se do koupelny, přičemž přistihnu Kate, jak do sebe rychle kopne další lok, když je máma otočená zády. Kdybych neměla takové obavy z místa konání svatby, strachovala bych se, že strávím celý den poblíž Kate a Dana ve vzájemné blízkosti.

Tiše za sebou zavírám, abych svědomitě vykonala potřebu a užila si další chvilku, kterou mám sama pro sebe. Pak ale uslyším hlasité klepání na dveře pokoje, následované nezaměnitelným, rozrušeným hlasem mé mámy. Jsem zvědavá, co se tam děje, a tak se rychle upravuju a myju si ruce, abych mohla vyjít z koupelny.

„Jesse,“ máma je zjevně pohoršená, „my dva jsme spolu skončili, jestli nebudeš dělat, co se ti řekne.“

Ohlédnu se na Kate, která do sebe klopí další příděl *Mistrovského Michaného*, když jí máma nevěnuje pozornost. Zakření se na mě a pokrčí rameny.

„Co se tady děje?“ zjišťuju.

„Jesse tě chce vidět, ale Elizabeth o tom nechce ani slyšet.“

Zakoulím očima a obracím pozornost ke dveřím, kde máma vlastním tělem blokuje malou mezíрку. A pak ho zaslechnu.

„Neskončíme spolu, maminko, pokud mě pustíte dovnitř.“
Poznám, že se na mámu zubí, ale ten hravý tón mě neošálí. V jeho hlase rozeznávám i hrozbu. Vejde a ani máma ho nezastaví.

„Jesse Warde, neopovažuj se říkat mi maminko, když jsem jenom o devět let starší než ty!“ ucedí dotyčná. „A teď odejdi, uvidíš ji za půl hodiny.“

„Avo!“ zavolá Jesse přes mámu.

Znovu se podívám na Kate, která kývne hlavou, protože okamžitě pochopí směr mých myšlenek. Obě se rozbíháme ke dveřím, na nichž visí šaty, Kate vyhákně ramínko z věšáku nahoře a já beru do náruče jejich spodní okraj, načež obě spěcháme do koupelny, kde je věšíme na vnitřní stranu dveří.

Kate se zasměje. „Myslíš, že se tvoje máma poučí, nebo se bude dál pokoušet ho zkrotit?“

„Já ti nevím.“ Uhlazuju přední stranu šatů, následuju Kate zpátky do pokoje a zavírám za sebou. Máma pořád brání vstupní dveře tím, že je dole zapírá vlastní nohou. To Jesseho nezastaví.

„Jesse, ne!“ snaží se ho přetlačit. „Tak neblázni! Nosí to smůlu. Copak nemáš žádnou úctu k tradicím, ty paličáku?“

„Pusťte mě dovnitř, Elizabeth.“ Jesse už zatíná zuby, to poznám.

Ohlédnu se po Kate a zakroučím hlavou. Jesse mi právě válcuje mámu přesně, jak slíbil, že to udělá, když se mu někdy postaví do cesty. A ona mu v cestě prokazatelně stojí.

Kate si bere z tácu další sklenku a nenuceně se vydává ke dveřím. „Elizabeth, prostě ho pusťte dovnitř, stejně ho nezastavíte. Ten chlap je jako nosorožec.“

ZPOVĚĎ

„Ne!“ Máma se bojovně zapírá o podpatky, i když jí to nepomáhá. To už by měla vědět, přestože s Jessem zatím strávila jen málo času. „On sem ne... Teda! Jesse Warde!“

Musím se v duchu smát, když sleduju, jak je moje odhodlaná máma zlehka odsunuta dozadu, zvednuta ze země a opatrně postavena kousek stranou, aby si ke mně můj nastávající uvolnil cestu. Máma si rovná šaty a upravuje přičesek, celou dobu přitom dští oheň a síru na toho mého provokatéra. Vracím se pohledem do otevřených dveří, kde zahlédnu zelené oči plné touhy, které mě pozorně sledují. Jesseho obličej je bezvýrazný, tváře má zarostlé. Můj chtivý pohled pomalu putuje dolů po jeho polonahém těle, protože má na sobě jenom volné šortky. Hrudník má vlhký a vlasy ztmavlé potem. Zase byl běhat.

„Tak!“ dopálí se máma. „Avo, řekni mu, ať odejde!“ Je v pěkné ráži.

Podívám se Jessemu do očí. „To je v pohodě, mami. Dej nám pět minut.“

Oči mu souhlasně zajiskří, když stojí a trpělivě čeká, až to máma vzdá a nechá nás o samotě. Máma to neocení, ale i tohle malé gesto je na něj nezvykle ohleduplné. On si na mě činí nároky kdykoliv a kdekoliv, takže skutečnost, že mám fyzicky nevykázal z místnosti, je vskutku překvapivá. Sice ji převálcoval, ale mohl se do toho obout ještě víc.

Periferním pohledem zahlédnu, jak se Kate přidružuje k mámě a bere ji za paži. „No tak, Elizabeth. Jenom pár minut, to neublíží.“

„Ale je to tradice!“ hádá se máma, přesto Kate dovolí, aby ji odvedla pryč. Usměju se. Na mém vztahu s Jessem není tradičního vůbec nic. „Co to má vůbec Jesse za modřinu na prsou?“ zaslechnu, jak se máma ptá, když ji Kate vystrkuje ven z místnosti.

Dveře se zavírají a my dva se do sebe vpíjíme hlubokými pohledy, velmi dlouho ani jeden z nás nepromluví. Jenom ho hltám

očima, každý precizně vykreslený sval, každý dokonalý centimetr neředěné krásy.

Nakonec promluví on: „Nechci odlepit oči od tvého obličej.“

„Ne?“

Lehce zavrtí hlavou. „Když to udělám, uvidím krajky, že jo?“

Přikývnu.

„Bílé krajky?“

„Slonovinové.“

Nepatrně se mu rozšiřuje hrudník. „A jsi vyšší, takže máš nazuté lodičky.“

Znovu kývnu. Jestli uhne očima dolů, mohlo by to být nebezpečné pro mé vlasy, make-up i spodní prádlo. Taky by to mohlo být nebezpečné pro náš pevný časový rozvrh. Každou chvíli tady nahoře čekám Tessu, která si přijde zkontrolovat, jestli jsem připravená, řekne mi, kolik schodů vede do zimní zahrady a jak dlouho mi potrvá, než se tam dostanu.

Jesse párkrát zamrká a já vím, že letmému pohledu neodolá. Radši by se měl ovládat, než to schytá naplno, a já taky. Je to dřina. Po spáncích mu stékají kapky potu, které putují dál přes krk na hruď, a než zmizí za lemem šortek, zalesknou se na vlnkách břišních svalů. Nervózně přešlápnu, když odlepí oči od mých a neuspěchaně sune pohled dolů po mém těle. Během té pouti mu viditelně těžkne dech. Po těle se mi rozlévá mravenčení; chtěla bych svou reakci na jeho dokonalost ovládat, jenže zároveň chci, aby si mě teď hned vzal.

„Právě sis podal mou matku.“ Snažím se skrýt touhu v hlase, ale jako vždy selhávám na celé čáře. Tomu chlapovi se nedá odolat, zvlášť když se na mě dívá takhle – když mě hladově hodnotí pohledem.

Pohnu se dřív než on. Pomalu přecházím přes pokoj a zastavuju se v těsné blízkosti Jesseho potem zbroceného těla. Zvedám

oči k jeho plným rtům. Dech se mu dál prohlubuje, takže se naše hrudníky téměř třou.

„Stála mi v cestě,“ namítá tiše a přitom mi dýchne do tváře.

„Tohle přináší smůlu. Před svatbou bys mě neměl vidět.“

„Zkus mi v tom zabránit.“ Skloní hlavu a něžně se mi otře o rty, jinak se mě ale nedotýká. „Chybělas mi.“

„Je to jenom dvanáct hodin.“ Hlas mám hluboký a vášný, ačkoliv vím, že bych ho neměla provokovat k fyzickému kontaktu, když se přede mnou tyčí jako hora nabuzených svalů a já tu stojím ve slonovinových krajkách s dokonale upravenými vlasy a bezchybným líčením.

„Moc dlouho.“ Pomalu mi olízne spodní ret a vymámí ze mě tiché vzdychnutí. Okamžitě bojuju s přirozeným instinktem chytit ho za široká ramena. „Tys pila,“ vyčítá mi tiše.

„Jenom jsem si srkla.“ Má nos jako lovecký ohař. „Tohle bychom neměli dělat.“

„Nemůžeš vypadat takhle a přitom říkat takové věci, Avo.“ Přitiskne ke mně rty, jazykem hledá vstup a povzbuzuje mé rty, aby se rozevřely a přijaly ho. Jeho teplo mi zklidňuje nervy; když si mě podmaňuje, vše je zapomenuto. Ruce ale pořád drží u těla. Naše ústa jsou jediným společným pojátkem, ale je to stejně podmanivé jako vždy. Smysly mám nabuzené, mysl rozervanou a tělo v jednom ohni touhou po něm. Jenže on pokračuje v pouhých pomalých pohybech jazyka, který čas od času stáhne, aby jím pohladil mé rty a zase se vrátil do mých úst. Vzdychnu nad jeho dokonalým tempem a mezi stehny ucítím nevíтанé tepání vyvolané jeho něžným laskáním.

„Jesse, zmeškáme svou vlastní svatbu.“ Musím ho zastavit dřív, než to jeden z nás požene dál. Klidně bych to mohla být já.

„Hlavně mi neříkej, abych tě přestal líbat.“ Skousne mi ret a nechá si ho pomalu protéct mezi zuby. „Nikdy mi neříkej, abych tě přestal líbat.“ Pomalu klesá na kolena, bere mě za ruce a stahuje

mě dolů. Skopávám boty a následuju ho. Chvilí sleduje palce, kterými krouží po hřbetech mých rukou, a pak ke mně zvedá úchvatně zelené oči. „Jsi připravená to udělat?“ ptá se potichu.

Zatvářím se nechápavě. „Ptáš se mě, jestli si tě ještě pořád chci vzít?“

Nepatrně zvlí rty. „Ne, v tom nemáš na výběr. Jenom se ptám, jestli jsi na to připravená.“

Bojuju s vlastním úsměvem nad jeho upřímností. „Co kdybych řekla, že ne?“

„To neřekneš.“

„Tak proč se ptáš?“

Ostýchavě se pousměje a pokrčí rameny. „Jsi nervózní. Nechci, abys byla nervózní.“

„Jsem nervózní z toho, *kde* se vdávám.“ Myslím, že mám i normální nervy, které prožívá každá nevěsta, ale místo, kde se bereme, mi dělá zdaleka největší starosti.

Jeho úsměv se vytrácí. „Avo, o všechno je postaráno. Říkal jsem ti, aby sis nedělala starosti, tak bys taky neměla. Tečka.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi mě k něčemu takovému přiměl.“ Skláním hlavu, protože se cítím malinko provinile, že jsem pochybovala o jeho slovech. Víím přesně, proč se bereme v Panském sídle. Není tu žádný pořadník, nemusíme dělat žádné další rezervace. Je to místo, kde mě může provést uličkou bez dalších odkladů.

„No tak,“ zvedá mi bradu a nutí mě podívat se do jeho mučivě pohledné tváře. „Přestaň s tím.“

„Omlouvám se,“ zamumlám.

„Avo, kotě, chci, aby sis dnešek užila, ne aby sis dělala hlavu s něčím, co se nikdy nestane. Opakuju – nestane se to. Nikdy se o tom nedozví, slibuju.“

Setřásám ze sebe stísněnost a pokouším se o úsměv, skutečně se po jeho povzbudivých slovech cítím líp. Věřím mu. „Tak jo.“